

Dogodki iz svetniškega življenja.

Tri svete sestre († 1. 120.) Ob času cesarja Hadrijana je živel v Rimu blagorodna gospa, po imenu Zofija. Imela je tri hčerke. Najstarejša je štela 12 let in se je imenovala Pistija (Vera); srednji je bilo ime Elpija (Nada) in je bila dve leti mlajša; najmlajša, Agapeja (Ljubezen) je bila v 9. letu. Dobra mati jih je temeljito poučila v krščanski veri in lepo vzgojila. Vse tri so blago mater zelo ljubile in jo rade ubogale, tudi med seboj so se kaj rade imele. S svojim vzglednim življenjem in modrim govorjenjem so celo mnoge nevernike pridobile Kristusu. — Tako so bile najbolj pripravljene za sveto mučenstvo. Ne-prestrašeno so pred poganskim sodnikom spoznale sveto vero. Sodnik jih hoče najprej s prijazno besedo in z raznimi obljubami odvrniti od Kristusa. Ko pa nič ne opravi ne z lepo besedo, ne s pretenjem, jih da trpinčiti z najhujšimi mukami, ki so bile takrat v navadi zoper kristjane.

Najprej pride na vrsto Pistija. Ganljivo se poslovi pri materi: „Vidite, ljuba mati! Koliko dobroto mi izkazuje Gospod Jezus; torej le še dalje me podpirajte s svojo molitvijo v mojem boju!“ Potlej pa reče sestrama: „In vidve, preljubljeni sestrici, ne bojta se za Kristusa prestati tako slavno smrt. Eno mater smo vse imele in smo skupaj rastle; zato naj bo tudi naša smrt skupna in naš odločni sklep sestersko zedinjen.“ Enako krute bolečine sta junaško prestali tudi mlajši sestrici Elpija in Agapeja. — Mati pobožno pokoplje vse tri svete hčerke. Tretji dan pride molit na grob svojih otrok. Med molitvijo tudi ona mirno in sladko v Gospodu zaspi. Truplo svete matere položijo poleg svetih hčerk, da bi vse štiri skupaj čakale veličastnega vstajenja. Njih god se obhaja 1. avgusta.

Sv. Bernard je bil eden največjih mož svete katoliške Cerkve v srednjem veku. Papež Inocencij II. ga imenuje „zid Cerkve božje“, Aleksander III. „luč Cerkve“, sv. Tomaž Akvinčan „posodo svetosti“, učenik kardinal Baronij „nebeško trombo“ in enako ga slavijo še drugi; zlasti se šestokrat imenuje „metodočni“ učenik. Bil je večkrat srednik

in svetovalec v svetovno važnih rečeh.

To slavo, za čas in večnost, si je pridobil zlasti s pomočjo svojih dveh mater: svoje telesne matere in nebeške Matere, prečiste device Marije. Njegova mati Aleta, bogata in istinito bogoljubna gospa, je imela sedmero otrok, šest sinov in eno hčer. Vse je jako skrbno vzgojevala, še prav posebno pa Bernarda, ki je natanko posnemal svojo vrlo mater v molitvi, v službi božji, v ljubezni do bližnjika, v premagovanju itd. Ko se je v zadnji bolezní poslavljala od svojcev, je še posebno nanj obračala svoje maternoljubeče oči. In tega ni mogel svetnik pozabiti svoje žive dni.

Ko je z izvrstnim uspehom dovršil svoje študije, bi bil lahko dobil najboljšo svetno službo; toda pri izvolitvi stanu se blagi mladenič ni oziral na svetne koristi, marveč le na večno trajne blagore. Pridružil se je jako strogim redovnikom cistercijancem, dasi so mu branili oče, bratje in prijatelji. Pa s tem še ni zadovoljen, da se sam popolnoma posveti Bogu, tudi svoje brate želi rešiti. Tudi tu mu pomaga nepozabna mati. Najbolj se je protivil brat Andrej; nekega dne pa obišče Bernarda in mu reče: „*Vidi matrem* — mater sem videl,“ in nič več se ne meni za svetno slavo. Še enkrat se Andreju prikaže mati in mu poplača z zadovoljnim smehljanjem. Vse brate in tudi očeta je že pridobil; le najmlajši Nivard je doma. Ko se poslavljajo od doma, ga objame najstarejši brat in mu reče: „Glej, bratec moj, ta grad, to zemljišče, vse posestvo boš ti sam imel.“ A duh materin je navduševal tudi to mlado srce; očitaje ga pogleda in pravi: „Vi si izvolite nebesa, meni pa pustite zemljo, to ni enaka razdelitev,“ in tudi on gre za njimi. Tudi sestra

Humbelina je v samostanu srečno dovršila tek svojega življenja. Za materjo Bernard, za Bernardom oče, sestra in bratje — srečna družina!

Roza Limanska je prva svetnica v Ameriki. Že v detinski dobi je razodevala nenavadno svetost. Nikoli ni jokala, kot drugi otroci. Velike bolečine je trpela mirno, celo veselo. Zgodaj se je začela postiti vsak petek in vsako soboto. Že v petnajstem letu je storila obljubo, da ne bo več mesa jedla; kmalu je začela živeti le ob kruhu in vodi. Bila je zelo pridna in delavna. V dominikanskem redu si je izbrala za zgled sv. Katarino Sijensko in je — kakor ta — imela veliko milosti, pa tudi veliko trpljenja.¹ († 1618.)

Kaj so govorile lilije?

(Sanje nedolžnega srca)

Pepinca je odložila škropilnico, s katero je zalivala na vrtu rdečim in belim georginam, ponižnim mačeham in vijolicam in ozkolistim, srebrnobelim lilijam. Odložila je škropilnico in sedla na zeleno, vabljivo klopco pred kapelico in gledala po vrtiču.

Res, lep je ta vrtec! Sredi njega stoji skalna duplina, kapelica lurške Gospe; pred njo pa rastejo deviške lilije. Vitko steblo jim kipi kvišku k obličju najčistejše Device; bele glave gledajo k nebu in dehtijo prijeten vonj. Morda pa to ni vonj, morda je le vdana, iskrena molitev? Poleg kapelice je zelena klopca, na katero je sela Pepinca; od kapelice pa se vijejo in

¹ Daljši popis njenega svetega življenja gl. Zgledi bogoljubnih otrok II.